

A black and white portrait of a man with dark hair and a light beard, looking intensely at the camera. He is shirtless, and his right arm is visible on the left side of the frame. The background is bright and out of focus.

Zhyralee

L. J. SHEN

 BARONET

Zhýralec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

L.J. Shen

Zhýralec – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Zhýralec

Zhýralec

Boston Belles (4)

L. J. SHEN

 BARONET

*Mému bratrovi, který si to nikdy nepřečte.
Došli mi lidé, kterým bych mohla své knihy věnovat,
takže co mi zbývá.*

Poznámka autorky

Pro účely tohoto příběhu jsem si ponechala tvůrčí svobodu ohledně toho, jak britská monarchie nakládá s majetkem.

„Některé z těch nejkrásnějších věcí,
jež stojí za to v životě mít,
přichází zahaleny trnovou korunou.“

– **Shannon L. Alderová**

Playlist

Empara Mi: „Alibi“

Purity Ring: „Obedear“

Rolling Stones: „Under My Thumb“

Young Fathers: „Toy“

Everybody Loves an Outlaw: „Red“

zhýrlec, *m* – elegantní muž s promiskuitními zvyky

Prolog

Devon

BYL JSEM ZASNOUBENÝ už krátce předtím, než mě vůbec počali.

Má budoucnost byla napsána, zapečetěna a odsouhlasena ještě dřív, než šla moje matka na první ultrazvuk.

Dříve než jsem měl srdce, pulz, plíce a páteř. Myšlenky, přání a priority. Když jsem ještě nebyl ničím jiným než abstraktní představou.

Byl jsem budoucí plán.

Položka, jež měla být odškrtnuta.

Jmenovala se Louisa Butchartová.

Lou, pro ty, kteří ji znali.

O tom uspořádání jsem se ovšem dozvěděl až ve čtrnácti. Pověděli mi to před tradičním předvánočním lovem, kterého se spolu účastnili Whitehallové a Butchartové.

Na Louise Butchartové nebylo nic špatného. Rozhodně nic, čeho bych si já všímal.

Byla roztomilá, dobře vychovaná a měla vynikající původ.

Vůbec nic s ní nebylo, až na jedinou věc – *nevybral* jsem si ji.

Tuším, že tak nějak to všechno začalo.

Tak jsem se stal tím, kým jsem dnes.

Hedonista, který si užívá zábavy, holduje whisky, šermuje, lyžuje, nikomu se nezodpovídá a jde z postele do postele.

Všechna čísla a proměnné vytvořily jednu dokonalou rovnici.

Velká očekávání.

Ta se znásobila drtivými nároky.

A morálně se vydělila více penězi, než bych kdy dokázal spálit.

Byl jsem požehnán tím správným fyzickým zjevem, bankovním kontem, úsměškem na tváři i tou správnou dávkou šarmu. Chyběla jen jedna neviditelná věc – duše.

A já si tu věc s duší ani neuvědomoval.

Bylo potřeba někoho zvláštního, aby mi ukázal, co mi chybí.

Někoho jako Emmabelle Penroseová.

Rozpárala mě a ven vytekl černý dehet.

Lepkavý, temný a bez konce.

Tohle je tajemství pravého šlechtického zhýralce.

Nikdy jsem neměl modrou krev.

Byla stejná jako moje srdce – úplně černá.

Čtrnáct let.

Jeli jsme při západu slunce.

Vedli nás lovečtí psi. Můj otec a jeho společník Byron Butchart starší se drželi kousek za nimi. Jejich ko-

ně cválali v dokonalém rytmu. Byron mladší, Benedict a já jsme je následovali.

Nám mladíkům dali klisny. Ty byly neukázněné a bylo těžší je zlomit. Krocení mladých, temperamentních samiček bylo výcvikem, který muži mého postavení dostávali už od útlého věku. Koneckonců jsme se narodili pro život, který vyžadoval dobře vycvičenou manželku, buclaté dětičky, kroket a svůdné milenky.

S rovnými zády, bradou a patami dolů jsem představoval obraz šlechtice na koni. Ne že by mi to pomohlo vyhnout se tomu, abych byl uvržen do své maličké cely, kde jsem se svinul do sebe jako šnek.

Papá mě tam hrozně rád dával, aby se díval, jak se kroutím, bez ohledu na to, jak *zoufale* moc jsem se mu snažil vyhovět.

Mým tísněným vězením byl jídelní výtah ze sedmáctého století. Měl tvar rakve a poskytoval zhruba stejný zážitek. Byl jsem odjakživa klaustrofobik, takže mě tím otec trestal, kdykoli jsem se nechoval dobře.

Nestávalo se ovšem často, nebo se to dokonce nedělo vůbec, že bych se nechoval slušně. To na tom bylo to smutné. Hrozně moc jsem chtěl být přijímaný. Byl jsem jedničkář a talentovaný šermíř. Dokonce jsem se dostal na Anglický šampionát mládeže v šermu šavlí, ale stejně mě otec hodil do výtahu, když jsem prohrál s Georgem Stanfieldem.

Třeba můj otec odjakživa věděl, co jsem se pokoušel přede všemi schovat.

Na povrchu dokonalost.

Uvnitř jsem však byl prohnitý až na kost.

Ve čtrnácti už jsem se vyspal se dvěma z dcer našich sloužících, zvládl jsem ujezdit otcova oblíbeného koně k předčasné smrti a flirtoval s kokainem i ketaminem.

Ted' jsme vyrazili na liščí hon.

Nenáviděl jsem hon na lišky. Opravdu hluboce nenáviděl. Nesnášel jsem to jako sport, koncept i jako koníček. Zabíjet bezbranná zvířata mi nedělalo žádnou radost.

Otec říkával, že krvavý sport je báječná anglická tradice stejně jako koulení sýrů a lidový májový Morris dance. Osobně jsem měl za to, že některé tradice ovšem nezrály tak dobře jako jiné. Upalování kacířů byl jeden příklad a dalším byl právě hon na lišky.

Je však třeba poznamenat, že hon na lišku byl – nebo bych spíš řekl je – ve Spojeném království nezákonný. Zjistil jsem ovšem, že mocní muži měli se zákonem komplikovaný a často i bouřlivý vztah. Stanovili ho a prosazovali, ale přitom ho téměř zcela ignorovali. Můj otec a Byron starší si užívali honu na lišku o to víc, že byl nižším třídám zakázaný. Dávalo to tomu sportu větší lesk. Byla to setrvalá připomínka toho, že se narodili jiní. *Lepší.*

Zamířili jsme do lesa a cestou jsme míjeli dlážděnou cestu k velikánské kované bráně zámku Whitehall, sídlu mé rodiny v Kentu. Stáhl se mi žaludek, když jsem pomyslel na to, k čemu se chystám. Zabíjet nevinná zvířata, abych si tím udobřoval svého otce.

Za námi se ozvalo tiché klapání dětských lodiček Mary Janes narážejících o oblázky.

„Devvie, počkej!“

Hlas byl udýchaný a prosebný.

Zaklonil jsem se na Vévodkyni, chodidla stlačil dopředu a zatáhl za otěže. Klisna udělala pár kroků zpět. Vedle mě se objevila Louisa a držela něco spěšně zabaleného. Měla na sobě růžové pyžamo a na zubech příšerná, barevná rovnátka.

„Něco jsem ti *pfinesla*.“ Odhrnula si hnědé vlasy přilepené k čelu. Lou byla o dva roky mladší než já. Byl

jsem v té neblahé fázi dospívání, kdy mi cokoli včetně ostrých objektů a jistého ovoce připadalo sexuálně zajímavé. Ale Lou byla ještě dítě. Měla veliké tázavé oči a dychtivě jimi hltala svět. Nebyla to zrovna kráska, měla průměrné rysy a chlapeckou postavu. Rovnátka jí navíc působila vadu řeči, kvůli které si nevěřila.

„Lou,“ protáhl jsem se zdviženým obočím. „Tvoje máma bude vyšilovat, jestli zjistí, že ses proplížila ven.“

„To je mi fuk.“ Stoupla si na špičky a podala mi něco zabaleného ve svetříku. Hodil jsem jí ho nazpátek a potěšeně odhalil jednu z otcových lahví bourbonu.

„Vím, že nemáš rád hon na lišky, tak jsem ti přinesla něco... jak to tatínek povídá? *Na otupení smyslů*.“

Ostatní pokračovali v jízdě a vjeli do hlubokého, mechem prorostlého lesa obklopujícího zámek, a buď si mé nepřítomnosti nevšimli, nebo jim to bylo jedno.

„Ty malá potvůrko.“ Lokl jsem si z lahve a pocítil, jak mi pálenka prudce sevřela hrdlo. „Jak ses k tomu dostala?“

Lou se nadmula pýchou a přitiskla si dlaň na pus, aby nebyla vidět rovnátka. „Vplížila jsem se do studovny tvého papá. Nikdo si mě nikdy nevšimá, takže mi toho projde spousta!“ Sklíčenost v jejím hlasu mě rozesmutnila. Lou snila o tom, že poletí do Austrálie, kde se stane ochránkyní divoké zvěře a bude obklopena klokany a koalami. Doufal jsem kvůli ní, že se jí to podaří. Divoká zvířata, ať už jakkoli agresivní, byla pořád lidem nadřazena.

„Já si tě všímám.“

„Opravdu?“ Vyvalila oči, které teď měly sytější hnědou barvu.

„Přísahám.“ Podrbal jsem Vévodkyni za uchem. Uvědomil jsem si, že ženy bylo až směšně snadné potěšit. „Nikdy se mě nezbavíš.“

„Já se tě nechci zbavit!“ vypískla horlivě. „Udělám pro tebe cokoli.“

„Takže cokoli, jo?“ Usmál jsem se. Měli jsme s Lou vztah jako starší bratr a sestríčka. Pokoušela se různými věcmi získat mou náklonnost a já ji na oplátku ujišťoval, jak je milá a starostlivá.

Dychtivě přikyvovala. „Vždycky ti budu krýt záda.“

„Tak dobře.“ Chystal jsem se vyrazit dál.

„Myslíš, že svým rodičům někdy prozradíš, že jsi vegetarián?“ vyhrkla. Jak to *věděla*?

„Všimla jsem si, jak se při jídle vyhýbáš masu.“ Zabořila jednu z lodiček do kamínků na cestě a se sklopenou hlavou se v nich rozpačitě šťourala.

„Ne.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Některé věci mí rodiče nepotřebují vědět.“

A potom, protože už jsme si neměli co říct a taky možná proto, že jsem se obával, že mě otec zase hodí do výtahu, když uvidí, jak jsem se zdržel, jsem se rozloučil: „Tak děkuju za to pití.“

Zvedl jsem lahev na pozdrav, stiskl jezdeckými botami Vévodkyni boky a přidal se k ostatním.

„No ne, tady máme naši Posh Spice.“ Benedict, prostřední bratr Lou, si vrazil prst do pásku u helmy, aby si ji uvolnil. „Copak tě zdrželo?“

„Lou nám dala lahvinku pro štěstí, Baby Spice.“ Kývl jsem s ní jeho směrem. Na rozdíl od Louisy, která byla trochu horlivá, ale celkově milá dívka, její bratři – těžko to popsat jinak – byli naproti tomu úplní pitomci. Hrozní tyrani, kteří rádi štípali služebné do zadku a dělali zbytečný nepořádek, jen aby se mohli dívat, jak po nich ostatní uklízejí.

„Bože.“ Byron si odfrkl. „Ta je fakt trapná.“

„Chtěl jsi říct pozorná. Strávit čas s mým otcem vyžaduje určitou úroveň opilosti,“ poznamenal jsem.

„O to nejde. Je tebou totálně posedlá,“ doplnil Benedict.

„Nebud' směšný,“ zavrčel jsem.

„A ty zas nebud' slepý,“ štěkl na mě Byron.

„Ono ji to přejde. Všechny to jednou přejde.“ Znovu jsem si lokl a byl vděčný, že otec a Byron starší byli tak pohroužení do diskuze o parlamentních záležitostech, že ani neotočili hlavu, aby nás zkontrolovali.

„To se doufám nestane.“ Benedict se ušklíbl. „Když už si tě musí vzít, měla by si to aspoň užít.“

„Řekl jsi *vzít*?“ Odtáhl jsem od rtů lahev. Zrovna tak mohl říct *stít*. „Nechci tvou sestru nějak urazit, ale jestli čeká, že ji požádám o ruku, ať se připraví na zklamání.“

Byron s Benedictem se na sebe podívali a konspiračně se uculili. Stejně jako Louisa měli plet' bledou jako čerstvě padlý sníh. Jenže vypadali, jako bych je nakreslil levou rukou.

„Neříkej mi, že to nevíš.“ Byron naklonil hlavu a na tváři se mu rozlil krutý úsměšek. Nikdy jsem ho neměl moc rád. A *především* ne v tuhle chvíli.

„Co nevím?“ procedil jsem mezi zuby a nenáviděl, že s nimi musím hrát tuhle přehazovanou, abych zjistil, o čem to mluví.

„Ty a Lou se vezmete. Je to tak dohodnuté. Dokonce existuje i prsten.“

Chladně jsem se zasmál a kopl Vévodkyni do pravého boku, aby narazila do Benedictovy klisny a on se zapotácel. Co je to za pitomost? Když jsem se smál dál, povšiml jsem si, že jejich úsměvy mizí. Už se na mě nedívali s uličnickou zlomyslností.

„Děláte si legraci.“ Přestal jsem se smát. Měl jsem pocit, jako bych měl hrdlo plné písku.

„Ne,“ odvětil suše Byron.

„Zeptej se svého otce,“ vyzval mě Benedict. „V na-

ších rodinách se to rozhodlo už před lety. Jsi nejstarší syn markýze z Fitzgrovie. Louisa je zase dcera vévody ze Salisbury. Dáma. Jednoho dne se sám staneš markýzem a naši rodiče chtějí, aby šlechtická krev zůstala v rodině. A majetek zůstal nedotčen. Vztít si někoho z lidu by ten řetězec oslabilo.“

Whitehallové byli jedna z posledních rodin šlechtického stavu, na kterých lidem ještě trochu záleželo. Moje prapraprababička Wilhelmina Whitehallová byla dcerou krále.

„*Nechci* si nikoho brát,“ drtil jsem mezi zuby. Vévodkyně nabírala rychlost a vběhla do lesa.

„No tak *jasně*,“ Benedict nasadil otrávený výraz. „Je ti čtrnáct. Chceš akorát tak hrát videohry a honit si ho nad plakáty Christie Brinkley. Nicméně si vezmeš naši sestru. Naši otcové mezi sebou mají až moc obchodních záležitostí, aby sis tuhle příležitost nechal ujít.“

„A taky nezapomeň na všechny ty pozemky, které si tak ponechají,“ dodal Byron nápomocně a zlostně svou klisnu kopl, aby cválala rychleji. „Jen ti teda řeknu, že hodně štěstí, až s ní budeš mít děti. Vypadá jako *Vetřelec*.“

„Děti...?“ Jediné, co mi zabránilo se pozvracet, byl fakt, že jsem nechtěl plýtvat dobrým pitím ve svém žaludku.

„Lou říká, že až vyroste, chce jich pět,“ chechtal se Byron a očividně si to užíval. „Tuším, že tě bude asi v posteli dost zaměstnávat, kamaráde.“

„Úplně tě zničí,“ dodal Benedict posměšně.

„Jen přes mou mrtvolu.“

Hrdlo se mi sevřelo a ruce jsem měl zpocené. Připadal jsem si jako oběť nějakého příšerného vtípku. Samozřejmě jsem si o tom nemohl promluvit s otcem. Nedokázal jsem se mu postavit. Ne, když jsem vě-

děl, že vždycky stačilo jediné špatné slovo a ocitnu se ve stísněném výťahu.

Mohl jsem jet střílet bezbranná zvířata a být přesně tím, kým mě chtěl mít.

Jeho malým, dobře promazaným strojem. Přípravným zabíjet, šukat a ženit se, jak poroučel.

Později ten večer jsme s Byronem a Benedictem seděli ve stodole před jednou z mrtvých lišek. Vznášel se tam pach smrti. Otec s Byronem starším vzali všechny své drahocenné mrtvé lišky k taxidermistovi a jednu nám nechali, ať se jí zbavíme po svém.

„Spalte ji, hrajte si s ní nebo ji nechte sežrat krysám, je mi to jedno,“ vyštěkl otec, než se k mrtvolce otočil zády.

Byla to samice. Malá, podvyživená a s matnou srstí.

Měla mláďata. Poznal jsem to podle struků, jež jí vykukovaly mezi chlupy na břicho. Myslel jsem na ně, jak jsou teď někde v hlubokém, tmavém lese sama, hladová a bezprizorní. Myslel jsem na to, jak jsem ji střelil, když mi to papá nařídil. Rovnou mezi oči. A taky na to, jak na mě zírala se směsicí úžasu a hrůzy.

A jak jsem odvrátil zrak, protože to byl papá, koho jsem chtěl zastřelit.

Podávali jsme si s Benedictem a Byronem lahev šampaňského, probírali večerní události a mrtvá liška na nás vyčítavě koukala přes stodolu. Benedict kromě toho od jednoho ze sluhů sehnal balené cigarety. Dychtivě jsme je šlukovali.

„Ale no tak, kamaráde, vzít si naši sestru přece není konec světa,“ začal Byron se smíchem bondovského záporáka, zatímco stál nad liškou s botou opřenou o její hřbet.

„Je to dítě,“ odsekl jsem. Byl jsem rozvalený na dřevěné stoličce a měl pocit, že mám snad stoleté kosti.

„Nebude dítě navěky.“ Benedict šťouchl špičkou boty lišce do břicha.

„Pro mě bude.“

„Budeš díky ní ještě bohatší,“ dodal Byron.

„Žádné peníze mi nemůžou koupit svobodu.“

„Nikdo z nás se nenarodil svobodný!“ zahřměl Benedict a dupnul. „Jaký má smysl zůstat naživu, když ne, aby člověk získal víc moci?“

„Nevím, co je smysl života, ale rozhodně si nenechám radit od bohatého, oplácaného hejska, který potřebuje platit služebné, aby se nechala pomuchlovat,“ zavrčel jsem a vycenil zuby. „Svoji nevěstu si vyberu sám a nebude to vaše sestra.“

Upřímně jsem se *vůbec* nechtěl ženit. Především jsem byl přesvědčený, že budu příšerný manžel. Líný, nevěrný a nejspíš úplně tupý. Chtěl jsem si však nechat možnosti otevřené. Co když *vážně* narazím na Christie Brinkley? Klidně bych si ji vzal hned.

Byron s Benedictem si vyměnili nechápavý pohled. Věděl jsem, že k mladší sestře necítí *vůbec* žádnou loajalitu. Koneckonců to byla jen holka. A dívky nebyly ve šlechtických kruzích tak významné jako chlapci. Nemohly dál nést jméno rodiny, a tudíž se s nimi zacházelo pouze jako s ozdobou, kterou nesmíte zapomenout zahrnout na fotografii k vánočnímu přání.

S mou mladší sestrou Cecilíí to bylo stejné. Otec její existenci vesměs ignoroval. Vždycky jsem ji zahrnoval pozorností poté, kdy ji poslal do pokoje nebo ji odstrkoval za to, že byla trochu oplácaná nebo moc „nezajímavá“ na to, aby se mohla proménádovat ve vyšší společnosti. Nosil jsem jí sušenky, vyprávěl jí před spaním pohádky a bral ji do lesa, kde jsme si hráli.

„Přestaň mít nos tak nahoru, Whitehalle. Ty teda nejsi pro naši sestru až moc dobrý,“ prsknul Byron.

„To je dost možné, ale nehodlám s ní spát.“

„Proč?“ naléhal Byron. „Co je s ní špatně?“

„Nic. Všechno.“ Postrkoval jsem seno špičkou boty. Byl jsem v tu chvíli už dost opilý.

„Dal bys radši pusu tý mrtvý lišce než Lou?“ tlačil na mě Benedict a klouzal pohledem po stodole za moje rameno a dál.

Trpce jsem se na něj podíval. „Radši bych nedával pusu ani jedný, ty jeden hnusáku.“

„To si ale musíš vybrat.“

„Musím?“ škytl jsem, sebral jednu zapomenutou koňskou podkovu a hodil ji po něm. Minul jsem ho asi tak o kilometr. „A to jako proč sakra?“

„Protože,“ říkal Byron pomalu, „pokud políbíš tu lišku, povím tátovi, že jsi gay. To by všechno spravilo. Budeš z toho venku.“

„Gay,“ opakoval jsem otupěle. „Mohl bych být gay.“

Ne, technicky vzato nemohl. Až moc jsem zbožňoval ženy. Ve všech tvarech, formách, barvách i účesech.

Byron se rozchechtal. „Rozhodně seš na to dost pěkný.“

„To je jenom stereotyp,“ ozval jsem se a okamžitě toho zalitoval. Nebyl jsem ve stavu, abych těmhle dvěma idiotům vysvětlil slovo stereotyp.

„Útlcitný liberál,“ zakrákal Byron a šťouchl loktem do svého bratra.

„Možná je vážně gay,“ dumal Benedict.

„Ale ne.“ Byron zavrtěl hlavou. „Už ošukal pár děvenek, který znám.“

„Takže? Uděláš to, nebo ne?“ naléhal Benedict.

Zvažoval jsem ten návrh. Benedict s Byronem byli pověstní takovým druhem pobuřujících plánů. Rozsé-

vali mezi lidi lži a ti jim to baštili. Věděl jsem to, protože jsem s nimi chodil do stejné školy. Co ve velkém schématu věcí znamenal jeden hloupý polibek na čenich mrtvé lišky?

Tohle byla moje jediná naděje. Kdybych šel proti svému otci, jeden z nás to nepřežije. A podle toho, jak jsem si aktuálně stál, byl bych to já.

„Fajn.“ Zvedl jsem se ze židle a na vratkých nohách si to mašíroval k liščí mrtvolce.

Sklonil jsem se a přitiskl rty k její tlamě. Byla gumová, studená a páchla jako použitá dentální nit. Bylo mi na zvracení.

„*Páni*, bože. On to vážně dělá.“ Benedict se mi uchechtával za zády.

„Proč jsem si nevzal foťák?“ skučel Byron. Válel se na zemi a popadal se za břicho, jak se smál.

Odtáhl jsem se. V uších mi zvonilo a pohled se mi rozostřil. Všechno jsem viděl skrze jakousi žlutou mlhu. Někdo za mnou zaječel. Rychle jsem se otočil a padl na kolena. Byla tam Lou. Stále v otevřených dvoukřídlých dveřích stodoly a pořád na sobě měla růžové pyžamo. Ruku měla přitisklou k puse a třásla se jako list.

„Ty... ty... ty... *úchyláku!*“ vyjekla.

„Lou,“ zachrčel jsem. „Mrzí mě to.“

A vážně mě to mrzelo, ale ne to, že si ji nechci vzít. Jen to, jak to zjistila.

Benedict s Byronem se váleli v seně, šťouchali se navzájem a chechtali z plných plic.

Nastražili to na mě. Věděli, že je Lou u dveří a celou dobu nás sleduje. Z toho manželství jsem se nikdy vyvléct ani neměl.

Lou se otočila na patě a vyrazila pryč. Přes rameno jí přelétly slzy jako maličké diamanty.

Vyrazila ze sebe výkřik stejný jako liška, než jsem ji zabil.

Předklonil jsem se a zvracel, až jsem upadl do zbytku své večeře.

Obestřela mě tma.

A já se jí na oplátku podvolil.

Otec mi následující ráno podal whisky. Byli jsme v jeho velké dubové pracovně se zlatým barovým vozíkem a temně rudými závěsy. Jeden ze sluhů mě tam před pár minutami dovlekl. Nebylo třeba žádné vysvětlování. Prostě mě táhl přes koberce a pustil mě otci k nohám.

„Tady máš. Na tvou kocovinu.“

Papá mi naznačil rukou ke křeslu z tmavé kůže před svým stolem. Posadil jsem se a přijal pití.

„Ty mi dávaš *whisky*?“ Čichl jsem si a rty se mi zkroutily nechutí.

„Vyprošťovák.“ Rozvalil se ve svém křesle a prsty si uhladil knír. „Dát si trochu alkoholu ti pomůže s kocovinou.“

Trochu jsem se toho jedu napil a cukl sebou, když mě pálil krkem až do žaludku. Na zemi stodoly jsem strávil bezesnou noc. Neustále jsem se budil zpocený a zdálo se mi o maličkých dětech, které vypadaly jako Louisa a pobíhaly kolem mě. Pachuť polibku mrtvé lišky to úplně nevylepšila.

Chodbami zámku Whitehall se linula vůně černého čaje a čerstvých scones. Snídaně ještě neskončila. Zvedl se mi žaludek, což mi připomnělo, že mít apetit je luxus náležející mužům, kteří nebyli nově a nevědomky zasnoubeni.

Dopil jsem whiskey. „Chtěl jsi mě vidět?“

„Já tě nikdy *nechci* vidět. Bohužel je to nezbytnost, která se pojí s tím, že jsem tě zplodil.“ Papá mě rozhodně nijak nešetřil. „Dnes ráno se ke mně dostalo něco dost zneklidňujícího. Lady Louisa pověděla svým rodičům, co se včera stalo, a její otec mě o situaci zpravil,“ sdělil mi otec s výčitkou v hlasu. Papá byl muž pozoruhodného zjevu se svými pískově plavými vlasy, vysokou, štíhlou postavou a v dokonale vyžehleném obleku.

Oba jsme věděli, že mě prostě nemá rád. Pořídil by si nové následovníky nebýt faktu, že bych stejně byl nejstarší, a tudíž dědicem jeho titulu. Byl jsem až příliš jemný, moc knihomol a až příliš jako moje máma. Dovolil jsem jiným chlapcům, aby mě přinutili znesvětit zvíře.

„Nechci si ji vzít.“

Čekal jsem facku nebo výprask. Nic z toho by mě nepřekvapilo. Místo toho se jen lehce usmál a potřásl hlavou.

„Rozumím,“ opáčil.

„Takže nemusím?“ To mě vzpružilo.

„Ale ano, tu dívku si *vezmeš*. Tvá přání postrádají význam. A zrovna tak i tvoje myšlenky. Manželství z lásky jsou pro nemyté masy lidí. Pro lidi, kteří se narodili, aby dodržovali nevděčná pravidla společnosti. Po své ženě toužit nebudeš, Devone. Jejím smyslem je ti sloužit, rodit děti a vypadat rozkošně. Dám ti radu – nech si své touhy pro ty, kterých se můžeš zbavit. Je to chytřejší a čistější. Pravidla obyčejných lidí pro vyšší třídu neplatí.“

Popadla mě tak prudká potřeba mu rozmlátit hlavu o zeď, až mi z toho zacukaly prsty v klíně. Když jsem nějakou dobu mlčel, protočil oči a zvrátil pohled ke stropu, jako bych to byl já, kdo se chová nerozumně.

„Ty myslíš, že já si chtěl tvou matku vzít?“

„Co je na mámě špatného?“ Byla hezká i dostatečně milá.

„A co není?“ Vytáhl si z krabice doutník a zapálil ho. „Kdyby se hýbala stejně hbitě, jako jí jede pusa, měla by pěknou postavu. Nicméně byla součástí dohody. Měla peníze. A já zase titul. Postarali jsme se o to, aby to fungovalo.“

Civěl jsem na dno prázdné sklenice od whisky. Znělo to jako popisek té nejdepresivnější romantické komedie na světě. „My přece nepotřebujeme víc peněz a já už titul mám.“

„Nejde jenom o peníze, ty idiote,“ zařval a udeřil dlaní o stůl mezi námi. „Všechno, co stojí mezi námi a běžnými lidmi, kteří nám slouží, je původ a moc!“

„Moc korumpuje,“ poznamenal jsem úsečně.

„Svět je zkorumpovaný.“ Znechuceně ohrnul rty. Moc dobře jsem věděl, že jsem velice blízko toho, aby mě hodil do jídelního výtahu. „Pokouším se ti v jednoduchých větech vysvětlit, že tvůj sňatek se slečnou Butchartovou není věcí k diskutování. Každopádně se to jistě nestane hned zítra.“

„Ne. Ani zítra, ani pak. Nikdy,“ slyšel jsem sám sebe, jak říkám. „Já si ji nevezmu. Máma to nedovolí.“

„Tvá matka v tom nemá žádné slovo.“

Jeho azurově modré oči potemněly a vyhlížely jako leštěný mramor. Viděl jsem se v jejich odrazu. Vypadal jsem malý a propadlý. Ne jako já. Ne jako chlapec, který se řítí na koních s větrem tančícím ve tváři. Ten, který zajel rukou služce pod šaty, až se hihňala a lapala po dechu. Chlapec s výbušnou rychlostí a dokonalou prací nohou, který rozplakal i některé z nejlepších evropských šermířů. Ten chlapec by dokázal probodnout otcovo černé srdce mečem a sníst ho, dokud ještě tlouklo. Tenhle hoch by to ale nedokázal.

„Vezmeš si ji a dáš mi vnuka, který bude doufám mnohem lepší než ty.“ Otec dokouřil doutník a típl ho do nejbližšího popelníku. „Je to vyřízeno. Teď se běž omluvit Louise. Až dokončíš Oxford, vezmeš si ji, a ani o chvíli později, jinak přijdeš o celé dědictví, rodinné jméno i o příbuzné, kteří tě z mně neznámých důvodů stále tolerují. Protože nenech se mýlit, Devone – když povím tvé matce, aby tě vydělala, nebude se dvakrát rozmýšlet, aby se ke svému dítěti obrátila zády. Rozumíš mi?“

Tehdy přebrala štafetu moje mazanost, jak se mi to dělo často, a měl jsem pocit, že mi stéká po pokožce jako kyselina. Přiměla mě obrátit se celý naruby a stát se někým jiným. Nemělo smysl s ním bojovat. Neměl jsem žádnou páku. Mohl mě zmlátit, zavřít, zesměšňovat a mučit... nebo jsem mohl svou roli dobře sehrát.

Udělat to, co on a pan Butchart dělali tak často. Obehrát systém.

„Ano, pane.“

Otec na mě podezíravě přimhouřil oči. „Říkám ti, že si vezmeš Louisu.“

„Ano, pane.“

„A hned se jí omluvíš.“

„Samozřejmě, pane.“ Poklonil jsem se ještě hlouběji a po rtech mi letmo přelétl úsměv.

„A *políbíš* ji. Ukážeš jí, že ji máš rád. Žádný jazyk ani nic nevhodného. Jen tak, abys jí dokázal, že to myslíš vážně.“

Začínal se mi zvedat žaludek. „Políbím ji.“

Prekvapivě nevypadal příliš spokojeně a ohrnul špičku horního rtu, když zavrčel. „Co tě přimělo změnit názor?“

Otec byl zlý a ještě k tomu idiot, byla to hrozná kombinace. Měl víc temperamentu, než aby myslel, a vedlo ho to k mnoha obchodním chybám. Doma vládl želez-

nou pěstí, která dost často přistála na mé tváři. S obchodními chybami bylo snazší se vypořádat – matka bez jeho vědomí převzala účetní knihy a on byl vždyc-ky moc opilý, než aby si to uvědomil. Co se týkalo mého týrání... věděla moc dobře, že když se mě pokusí chránit, vzal by na ni řemen taky.

„Nejspíš máš pravdu.“ Opřel jsem se v křesle a nedbale si překřížil nohy. „Jaký rozdíl je v tom, koho si vezmu, když si stejně můžu spát, s kým chci a jak často chci?“

Ušklíbl se a temnota v očích mu mizela. Tohle už mu bylo bližší. Mít hříšného syna bez skrupulí a s ještě menším množstvím nějakých pozitivních rysů.

„Už sis to s někým rozdál?“

„Ano, pane. Ve třinácti.“

Přejel si palcem pod bradou. „Já spal poprvé se ženou ve dvanácti.“

„Znamenitě,“ podotkl jsem. Nicméně z představy mého otce, jak ve dvanácti přiráží zezadu do nějaké ženy, se mi chtělo doplazit se na pohovku k terapeutovi a dekádu z ní neslézt.

„Tak dobře.“ Plácl se do stehna. „Vzhůru do práce, mladíku. Anglická aristokracie nevyjde lacino. Člověk ji musí zachovat, aby si ji dokázal udržet.“

„Svou část splním, papá.“ Vstal jsem a mazaně se na něj ušklíbl.

Ten den se ze mě skutečně stal zhýralec.

Ten den jsem se stal vynalézavým mužem bez duše, kterého jsem teď viděl v zrcadle.

Tehdy jsem se Louise skutečně omluvil, a dokonce ji políbil na tvář a pověděl jí, ať si nedělá starosti. Vysvětlil jsem jí, že jsem byl opilý a byla to chyba. A že se rozhodně vezmeme a bude to nádherná svatba. S květinovými dívkami a dortem vyšším než mrakodrap.

Svou roli jsem hrál skvěle dalších deset let.

Posílal jsem jí dárečky k narozeninám, vzkazy a často se s ní potkával o letních prázdninách. Strkal jsem jí květiny do vlasů a vykládal jí, jak jsou bezvýznamné ty ostatní dívky, s nimiž jsem spal. Nechal jsem ji čekat, toužit a sprádat v duchu naši budoucnost.

Dokonce jsem přesvědčil rodinu, aby mi financovala studium za velkou louží na Harvardu a manželství se o dva roky odložilo, protože jsem jim vysvětlil, že budu zpátky, jakmile školu úspěšně absolvuju, a s Louisou se vezmeme.

Pravda však byla, že den, kdy jsem dokončil středoškolské vzdělání a přesunul se do Bostonu, byl poslední, kdy jsem vstoupil na britskou půdu.

To bylo naposledy, kdy mě otec viděl.

Byla to skutečně dokonalá zrada.

Využíval jsem jeho jmění a konexe, dokud jsem je potřeboval.

Doktorský právnický titul z jedné ze škol Břečťanové ligy mi poskytl dostatečný kapitál, abych získal partnerství v jedné z největších právnických firem v Bostonu a vydělával čtyři sta tisíc dolarů ročně. Během tří let jsem tu částku včetně bonusů ztrojnásobil.

A teď? Svým vlastním úsilím jsem se stal milionářem.

Vedl jsem svůj vlastní život, kde jsem vládl jen sám sobě.

Jediný jídelní výtah, v němž jsem uvízl, byl hluboko v mé hlavě.

Pořád ve mně rezonovaly hlasy z mé minulosti a připomínaly mi, že láska není nic jiného než trápení pro střední třídu.

1. kapitola

Belle

Současnost.

MALFORMACE DĚLOHY,“ opakovala jsem otupěle a zírala na doktora Bjorna. Připadala jsem si směšně. Seděla jsem s nohou přes nohu, na sobě červenou přiléhavou pouzdrovou sukni z kůže a sandály na jehlách od Prady. Všechno na mně křičelo, že jsem žena. Tedy očividně všechno kromě faktu, že nemůžu mít děti.

„Tak se to ukázalo na ultrazvuku.“ Můj gynekolog na mě vrhl něco mezi soucitným pohledem a grimasou. „Objednali jsme magnetickou rezonanci, abychom diagnózu potvrdili.“

Bylo zvláštní, že jsem v takovou chvíli nemyslela na to, co můj stav znamená, ale spíš mě napadalo, jak šíleně chlupatý doktor Bjorn je.

Jako mini pomeranian, ačkoli ani z poloviny tak roztomilý, bylo mu asi něco přes šedesát a stříbrošedé vlasy a chlupy ho pokrývaly prakticky celého. Od křovinatých obočí a bujnou hřívu až po chomáč-

ky chlupů na prstech. Chlupy na prsou se mu draly ze zelené nemocniční uniformy, jako by se tam ukrývalo chia zvířátko.

„Vysvětlíte mi ještě jednou, co to znamená ta malformace dělohy.“ Položila jsem si dlaň na koleno a hodila po doktorovi úsměv vylepšený leskem na rty.

Zavrtěl se v křesle a zlehka si odkašlal.

„Takže vaše diagnóza je děložní přepážka, což je nejběžnější druh děložní malformace. Vlastně to je dobrá zpráva, protože víme, o co jde, a dá se to léčit různými způsoby. Vaše děloha je částečně rozdělena svalovou stěnou, což vás vystavuje riziku neplodnosti, opakovaných potratů a předčasného porodu. Tady to můžete vidět.“

Ukázal na fotku z ultrazvuku mezi námi. Neměla jsem chuť se zblízka dívat na svou zuboženou dělohu, ale přesto jsem se podívala.

„Neplodnost?“ Neměla jsem ve zvyku papouškovat slova jiných lidí, ale... Co to má kruci být? *Neplodnost!* Bylo mi sotva třicet. Měla jsem přinejmenším pět let na to, abych dělala báječné, pamětihodné chyby s náhodnými muži, než bych musela začít pomýšlet na děti.

„Správně.“ Doktor Bjorn přikývl a byl u vytržení nad mým nedostatkem emocí. Copak nevěděl, že žádné nemám? „Ve spojení s vaším PCOS by to mohl být problém. Moc rád s vámi projdu další kroky –“

„Počkejte.“ Zvedla jsem ruku a zamávala francouzskou manikúrou s červenými konečky nehtů. „Vraťte se k té zkratce. PC-cože?“

„PCOS. Syndrom polycystických vaječníků. Ve vaší složce se píše, že vám ho diagnostikovali, když vám bylo patnáct.“

Jasně. Tu dobu, kdy jsem se tehdy dostala do nemocnice, mám trochu v mlze.

„Tuším, že to asi taky není nic dobrého,“ poznamenala jsem suše.

Přejel prstem po telefonu – pro mě to byl dost mizerný životní okamžik, ale pro něj jenom další středa. „Může to způsobit další potíže s plodností.“

Paráda. Moje děloha chtěla konkurovat Monice z *Přátel*. Chtěla jsem se hádat. Obrátila jsem svůj hněv na doktora Bjorna.

„Co to vůbec znamená?“ vypěnila jsem. „Malformace dělohy se přece stane během těhotenství.“

Doktor Bjorn se s dalším omluvným úsměvem obrátil k monitoru před sebou a zamračil se, až se mu hustá obočí spojila uprostřed dohromady. Klikl na myš, aby projel moje lékařské záznamy. Pitomá myš s pitomým klikáním.

„Tady se píše, že jste měla v patnácti letech spontánní potrat.“

Spontánní potrat.

Jako bych se rozhodla jít s kamarádkou na kafe.

Doktor Bjorn se tvářil tak rozpačitě, že jsem se divila, že si ještě nevyhloubil díru v koberci a nezmizel do přízemí. Jeho pohled se ptal, zda je to pravda. Jeho ústa ovšem nikoli. Odpověď znal.

„Ups.“ Chmurně jsem se usmála. „To je pravda. Na to jsem musela zapomenout, ten rok byl docela fičák.“

Doktor Bjorn se podrbl na chlupaté paži. „Podívejte, vím, že je toho hodně ke vstřebání –“

Zvonivě jsem se rozesmála. „Doktore, prosím. Ušetřete mě projevu na téma ‚jsme tu pro vás‘ a pojďme k věci. Jaké mám možnosti?“

„Máte spoustu možností!“ oznámil a hned se vzpružil. S *tímhle* už nějak dokázal pracovat. Řešení. Fakta. Věda. „Existují způsoby, jak vám umožnit rodičovství

do budoucna. Tedy pokud máte samozřejmě zájem se stát matkou.“

Byla jsem v pokušení říct ne, že nehodlám měnit plínky ani blábolit o dětských kresbičkách panáčků. A že mateřství je pro ženy v silně patriarchální společnosti způsob zbavení moci. Do jisté míry jsem téhle postfeministické ideologii i věřila. Koneckonců jsem byla podnikatelka a náplní mé práce bylo vytáčet lidi. Radši bych sklenici s okurkami rozbila o zem a snědla i se střepy, než bych požádala muže, aby mi ji otevřel.

Nedokázala jsem to však ze sebe vysoukat.

Pravda byla, že jsem *chtěla* být máma. Každou buňkou svého těla.

Nebylo to sofistikované ani ambiciózní ani nijak pozoruhodné, byla to ovšem pravda. Proto jsem před několika týdny absolvovala svou první návštěvu u doktora Bjorna, abych se ujistila, že můj reprodukční systém je v dokonalém stavu a připraven k akci, kdykoli se rozhodnu *do toho jít*. Není třeba dodávat, že nebyl.

„Jo.“ Pokrčila jsem nezávazně rameny. „Myslím, že jo.“

Doktor Bjorn naklonil hlavu a zamračil se. Pokoušel se rozluštit, proč přesně se tak chovám. Jako kdyby se mi pokoušel prodat solární panely a já ho posílala někam. Copak já nechci chránit životní prostředí?

„V tom případě je prvním stadiem zmrazení vašich vajíček.“

Vrhla jsem po něm sladký, avšak netrpělivý úsměv.

„Máte v plánu donosit své budoucí děti až do termínu?“ otázal se.

„Můžu je snad evakuovat už během druhého trimestru?“ Zívla jsem a prohlédla si nehty. „Nepotřebuji být snad děti kompletně dopečené?“

„Myslím tím, že byste měla jako jeden z faktorů

zvážit svůj věk. S každým dalším rokem narůstá riziko potratu nebo předčasného porodu.“

„Co přesně mi tím říkáte?“ naléhala jsem.

„Pokud plánujete mít děti později, možná byste měla zvážit náhradní mateřství. Jestliže jste připravená, měla byste se s ohledem na případné komplikace pokusit otěhotnět ideálně hned. Nicméně nechci, abyste se cítila do něčeho tlačena.“

Tak na to je trochu pozdě, brouku. Dostala jsem se z pozice, kdy jsem si myslela, že na to mám ještě pět let, do pozice, kdy mě prostě vhodil na dálnici jménem mateřství. Protože co se to krucinál dělo? Tohle přece nebyl můj život. Měla jsem si počkat do pětatřiceti, vybrat si pořádného dárce spermií – hodlala jsem se dokonce plácnout přes kapsu a získat vážně drahé členství ve spermobance, abych viděla i fotky těch potenciálních mužů – a pak mít dvě děti a vytvořit si tak vlastní minirodinku.

„Příští měsíc vypadá jako dobrý čas na to, abych otěhotněla,“ slyšela jsem sama sebe, jak říkám. „Mrknu se, jestli můžu posunout depilaci.“

„Slečno Penroseová,“ káral mě doktor Bjorn a postavil se, aby mi nalil sklenici vody. Podal mi ji a já ji do sebe nalila najednou. „Vím, že to nejsou zprávy, jaké byste chtěla slyšet. Nemusíte být statečná. Je v pořádku být z toho rozhozená.“

Tohle ovšem nebyla pravda. Složit se bylo privilegium, které patřilo jiným lidem. Já byla naprogramována, abych se ničeho nebála. Život mi házel klacky pod nohy zleva i zprava a já je přeskakovala jako kreslená postavička s úsměvem na tváři.

Zvedla jsem z podlahy kabelku od Chanelu. „Jestli mám letos otěhotnět, zařídím si to. Žádný chlap? Není problém. Seženu dárce spermií. Slyšela jsem, že jsou

vysocí, chytrí a dobře počítají. Co víc si člověk může přát pro tatínka svého dítěte?“ Chladně jsem se usmála a vstala. Gynekolog dál seděl a šokovaně na mě zíral.

Jo, já vím. Jsem bez srdce. Bez emocí. A jak jsem před pěti minutami zjistila, taky v podstatě bez dělohy.

„Nechcete si to rozmyslet?“ zeptal se.

„Není nad čím přemýšlet. Čas pracuje proti mně. Seženu dárce spermie a půjdu do toho.“

Kromě toho jsem neměla peníze na to, abych si zajistila náhradní matku. Navíc otěhotnět pro mě byla prostě jasná věc. V posledních pár letech jsem sledovala svoje kamarádky a sestru, jak ze sebe tlačí děti jako na běžícím pásu. Měly krásná, kulatá břicha, výstřední chutě a přešťastné úsměvy, když dumaly nad věčnou otázkou: do dětského pokojíčku přijde pastelová barva, nebo tapeta?

Tohle všechno jsem chtěla.

Každou z těch obyčejných, triviálních zkušeností.

Všechny kromě jedné.

Manžela.

Neměla jsem v plánu se vdávat.

Muži byli nestálí, nedalo se jim věřit a především... představovali pro mě nebezpečí.

„V tom případě...“ Doktor Bjorn ke mně natáhl ruku k potřesení. „Předepíšu vám padesát miligramů clomiphenu. Měla byste ho začít brát druhý den svého menstruačního cyklu v měsíci, kdy plánujete otěhotnět. Pět tabletek, každou jeden den po dobu pěti dní. Berte ji vždy ve stejnou dobu. Dostatečně se hydratujte a hlídejte si cyklus. Vaším nejlepším přítelem teď budou ovulační testy. Až najdete svého dokonalého dárce, dejte mi vědět. Rád bych si pročetl jeho lékařskou dokumentaci, abych viděl, jestli je pro vás vhodný.“

„Skvělé!“ Otočila jsem se a kráčela ven z místnosti, než by na mou adresu stihl hodit ještě další příšernou diagnózu.

Zamávala jsem na rozloučenou recepční a dostala se z budovy, aniž bych si vůbec pamatovala jak. Nejspíš jsem měla nějaký mimotělní zážitek.

Mířila jsem ke svému sportovnímu BMW, když mi zazvonil mobil. Vylovila jsem ho z kabelky. Byla to má sestra Persy.

„Ahoj, Pers,“ pozdravila jsem ji srdečně, aniž bych měla v hlase nějaký náznak stresu. Předstírala jsem, že jsem v pořádku. Bylo to umění, jež jsem už dávno přivedla k dokonalosti.

„Ahoj, Belle. Kde jsem tě chytila?“

„Zrovna jsem vylezla od gynekologa.“

„Není nad to, když ti naprosto cizí člověk kontroluje vnitřek lupou.“ Povzddechla si s náznakem něčeho, co znělo podezřele toužebně. Bože, ona a její manžel Cillian byli vážně magoři. „Máš tam dole všechno v pořádku?“

Slyšela jsem, jak v pozadí dělá můj synovec Astor zvuky výbuchů. Hrozně rád si představoval, že něco vyhazuje do vzduchu, když si hrál s legem. Z toho kluka se na devadesát devět procent stával pěkný tyran a já tu pro něj byla. Tetička potřebovala zbrusu nové otvíráky konverzace a mít za synovce diktátora bylo skvělé konverzační téma.

„Moje vagina je v báječné kondici na někoho, kdo je přepracovaný a nedostatečně placený.“ Nasadila jsem si na nos značkové sluneční brýle a nesla se ulicí. „Potřebuješ něco?“

Mluvily jsme spolu se sestrou asi tak čtyřikrát denně, ale obvykle se mě neptala, kde jsem. Možná chtěla Astora pohlídat. Když teď měla novorozeně – malého

Quinna, toho nejrozkošnějšího chlapečka na zemi – často potřebovala pomocnou ruku.

„Ne, máma se přijde o děti postarat. Cillian mě bere na rande. Naše první od chvíle, kdy se Quinn narodil. Jen jsem měla takovou zvláštní potřebu ti zavolat, jestli jsi v pořádku. Nevím, co mě to popadlo,“ lamentovala moje hodná, intuitivní mladší sestřička.

Persephone „Persy“ Fitzpatricková byla všechno, co já nebyla – romantická, mateřská a dbalá pravidel.

A taky to byla manželka jednoho z nejbohatších mužů v Americe. *Normálka*.

Zastavila jsem se a opřela se dlaní o zeď z červených cihel. Salem Street se přede mnou rozprostírala v celé své letní kráse se spoustou svých pekáren, barevných kaváren a květin deroucích se ze závěsných košů.

„Ne, Pers. Měla jsi pravdu, potřebovala jsem slyšet tvůj hlas.“

Rozhostilo se zneklidňující ticho. Když však Persy pochopila, že nebudu vysvětlovat, *proč* jsem potřebovala slyšet její hlas, ozvala se: „Můžu pro tebe něco udělat, Belle? Cokoli?“

Můžeš za mě mít dítě?

Můžeš mi spravit dělohu?

Můžeš vymazat mou minulost, která mě tak naprosto zničila, že už nedokážu věřit ničemu a nikomu kromě sebe?

„Stačí mi tě slyšet.“ Usmála jsem se.

„Miluju tě, Belle.“

„A já tebe, Pers.“

Zastrčila jsem telefon zpátky do tašky a nenuceně se usmívala, jako by se vůbec nic nedělo.

Jenže potom... potom jsem ucítila, jak mi vlhnou tváře nekontrolovatelnou záplavou slz.

Vážně jsem se rozbřečela uprostřed rušné hlavní třídy? Fakt že jo.

Přímo jsem se rozeřvala. Lapala jsem po dechu a slzy jsem měla horké a trpké, plné sebelítosti a čerstvého přívalu vzteku. Dusila mě celá ta nespravedlnost mé situace. Proč se tohle dělo? Proč *mně*? Nebyla jsem přece špatný člověk.

Vlastně jsem byla fakt dobrý člověk.

Přispívala jsem charitám, hlídala kamarádkám děti a vždycky si kupovala sušenky od skautek. Dokonce i ty citronové, u kterých je třeba si přiznat, že jsou tak hrozně, že by měly být ve všech padesáti státech zakázané.

Proč pro mě bylo tak složité mít dítě – pokud to vůbec bylo *možné* – když všichni kolem mě těhotní, kdykoli je manžel jen požádá o sůl?

Skličená, úzkostlivá a zmatená jsem doklopýtala přímo do chrámu.

Nemyslím tím to, kde se modlíte. Místo zvané Temple Bar. *Chrámový bar*.

Opít se za bílého dne možná nebyla ta nejchytřejší věc, ale rozhodně to bylo uklidňující. Kromě toho jsem se potřebovala dostat do hry, než půjdu dnes večer pařit. A já dneska *rozhodně* hodlala jít pařit.

Otevřela jsem dveře, vpochozovala do baru a objednala si vysokou sklenici čehosi, co mě zvládne opít v rekordním času.

„After Shock a sklenka vína už je na cestě.“ Barman na mě kývl, přehodil si utěrku přes rameno a vytáhl z myčky na nádobí sklenici plnou páry.

Klesla jsem na barovou stoličku a masírovala si spánky, zatímco jsem se pokoušela nějak zpracovat svou novou realitu. Bylo to mít dítě teď hned, nebo nikdy.

Turisté i místní po práci tu seděli v zelených dřevěných boxech a užívali si Guinnesse a irský guláš.

Z reproduktorů se linuly irské lidové písně plné veselí a nadšení. Copak svět nevěděl, že trpím?

S těmi vysokými zdobenými stropy a stěnami nasáklými alkoholem to tam vypadalo jako v autentické irské hospodě.

Ještě než jsem mohla stihnout propuknout v pláč, barman mi donesl pití. Nebrečela jsem asi tak od pěti nebo šesti let, a rozhodně jsem nehodlala s pravidelným emočním vodopádem začínat, když jsem teď zjistila, že musím ve třiceti otěhotnět a ještě k tomu nemám dostatek financí.

Kopla jsem do sebe panáka, práskla se sklenicí o pult a rovnou se přesunula k vínu.

Koutkem oka jsem zahlédla vysokého, tmavého a hezkého týpka, který se opřel loktem o bar a naklonil se mým směrem.

„Nejste vy Emmabelle Penroseová?“

„A nejste vy muž středního věku s dostatkem životních zkušeností, abyste věděl, že nemáte rušit lidi, když se snaží opít?“ odsekla jsem a připravila se na další rundu.

Uchechtl se. „Divoká, přesně jak jsem čekal. Chtěl jsem říct, že se mi líbí váš obchodní model. A taky váš zadek. Obojí vypadá skvěle na billboardu, na který z okna koukám.“ Naklonil se dopředu, aby mi něco pošeptal do ucha.

Prudce jsem se otočila na židličky, chytila ho tvrdě za zápěstí a zkroutila mi celou paži. Zaskučel a bolestí zavřel pevně oči.

„Co to kru–?“

Teď jsem se zase naklonila já k němu. „To krucinál je, že se pokouším užít si pití, aniž by mě u toho ně-

kdo sexuálně obtěžoval. Chci toho tolik? To, že vlastním burleskní klub, ti ještě nedává svolení, abys mě tu ochmatával. Stejně jako kdybys byl zubař, nedávalo by mi to právo se položit se ti v restauraci na stůl a poprosit tě, abys mi vyplnil dutinu. A teď padej.“

Strčila jsem do něj a poslala ho přes bar zpátky na jeho stoličku, kde prskal vulgární výrazy. Pak popadl kabát a dupal ven z baru.

„Páni. Máte den tak mizerný, jakou budete mít zítra ráno kocovinu?“ Barman se na mě šibalsky usmál. Vypadal asi tak na pětadvacet, měl zrzavé vlasy a na předloktí vytetovaný čtyřlístek.

„Můj den je horší než jakákoli otrava alkoholem, kterou kdy na planetě Zemi zaznamenali.“ Bouchla jsem sklenkou vína o bar. „Věřte mi.“

„Nevěřte jí. Je nevyzpytatelná,“ ozval se o tři stoličky dál hlas s nóbl anglickým přízvukem. Osoba, které patřil, se skrývala v šeru baru, a já ani nemusela mžourat na jeho potměšlou siluetu, abych věděla, kdo to je.

Jenom jeden chlap v Bostonu zněl jako zosobnění síly, kouře a blížícího se orgasmu.

Seznamte se s Devonem Whitehallem.

Mimo jiné známý taky jako parchant, který narušil mé pravidlo jedné noci.

Dopracoval to až na třetí setkání, než jsem se vzpamatovala a utnula to. Od chvíle, kdy jsme se na sebe před třemi lety ve srubu mého švagra Cilliana vrhli, věděla jsem, že Devon Whitehall je jiný.

Byl nebezpečně mírný a ve své skupině přátel působil jako nějaký vzdělanec. Byl manipulativní, arogantní a celkově liga sám o sobě.

Muži kolem něj měli do očí bijící nedostatky. Můj švagr Cillian byl studený psí čumák v obleku, Hunter,

manžel mé nejlepší kamarádky, zase moc kecal a byl praštěný a manžel mé kamarádky Aisling Sam byl... tak ten byl zase *mnohonásobný vrah*. Nad Devonem se však nevznášelo žádné obří blikající znamení, které by vás varovalo, ať se od něj držíte dál. Nebyl zlomený ani rozzlobený. Aspoň ne navenek. Přesto však měl v sobě jakousi nedotknutelnou vlastnost, která ve vás budila touhu hořet jako meteor, což člověka ovšem nevyhnutelně spálilo na popel.

Byl vším, co žena chce – a navíc v božském balení.

To balení sestávalo z dokonalého těla a zvláště šlachovitých předloktí, jaké měl Michelangelův Mojžíš, ze kterých mi klesalo IQ na pokojovou teplotu, kdykoli jsem se jich dotkla.

Po našem třetím rendezvous jsem to s ním musela utnout na základě toho, že přece *nejsem idiot*. Odjakživa jsem ráda říkala, že kde je vůle a péro, je i cesta. Jenže Devon vypadal jako typ, ke kterému bych si ještě mohla vybudovat nějaké city.

Po třetím takovém divokém, zvířecím sexu se otočil, položil vedle mě hlavu na polštář a udělal něco naprosto pobuřujícího a vulgárního. Usnul.

„Ehm, co si myslíš, že děláš?“ zeptala jsem se ho zděšeně.

Co bude dál? Vezme mě na večeři? Budeme nosit laďící mikiny Minnie a Mickeyho? Sledovat spolu Městečko Schitt's Creek?

„Spím,“ oznámil mi svým trpělivým hlasem, který vždycky budil dojem, že všichni kolem jsou idioti. Otevřel svoje stříbřitě modré oči, které připomínaly tající led. Na rtech se mu rozlil ďábelský úsměšek. Napřímila jsem se a prošpikovala ho pohledem.

„Tak běž spát do vlastní postele, kámo.“

„Jsou tři ráno. Zítra brzy ráno mám soud. A prosím

tě, nepoužívej termín ‚kámo‘. Nadměrné používání běžných přezdívek svědčí o nevhodné jazykové kultuře.“

„Pecka příběh, *kámo*. Máš verzi tý věty taky v angličtině?“ A potom, protože jsem byla vážně unavená, jsem ho prostě jen vyzvala: „To je fuk. Prostě zmiz.“

„Děláš si legraci?“ Měl ve tváři prázdný výraz.

„*Ven*.“

Napochodovala jsem ke dveřím a vyhodila mu oblečení i s botami. Vyklopýtal polonahý z mé chodby a posbíral si značkové oblečení ze země. Abych byla upřímná, nebyla to zrovna moje nejpěknější ukázka charakteru. Zachvátil mě dusivý strach, že bych mohla chytit nějaké city.

Ted' stál Devon vedle mě, vysoký, pohledný a velice šukézní. Zachytila jsem jeho siluetu koutkem oka, měl ruce v kapsách a čelist ostrou jako čepel.

„Říkat o mně, že se mi nedá věřit, je očerňování, ty právnickej maestro.“ Našpulila jsem rty a vklouzla do role kulervoucí sirény. Neměla jsem náladu být vtipná, excentrická Belle – jenže lidé znali jen tuhle mou verzi.

„Černá je tvoje barva, Emmabelle. Měla bys jí dát šanci.“ Obrátil se na barmana a hodil na pult černou Amex kartu. „Pro mě jeden Stinger a tady pro dámu Toma Collinse.“

„Ah-ha, ano, Jeho Výsosti.“ Barman znervózněl. „Chci říct, pane. Tedy myslím... jak vás mám oslovovat?“

Devon pozvedl obočí. „Upřímně bych dával přednost tomu, kdybyste mě neoslovoval nijak. Jste tu od toho, abyste mi naléval, a ne poslouchal můj životní příběh.“

Poté se barman otočil a šel nám připravit drinky.

„Nikde poblíž tady žádnou dámu nevidím,“ zabručela jsem do sklenky chardonnay.

„Jedna je hned za tebou a vypadá velmi dobře,“ odvětil s kamenným výrazem.

Jedna z dobrých věcí na Devonu Whitehallovi (a bohužel jimi oplýval) byla, že se nikdy nebral vážně. Když jsem ho tehdy tak sprostě vyhodila z postele, přestal mi volat. Nicméně při další příležitosti, kdy jsme se znovu setkali, mě na vánočním večírku mile objal, zeptal se mě, jak se mám, a dokonce projevil zájem o investování do mého klubu.

Choval se, jako kdyby se nic nestalo. A pro něj se vlastně skutečně asi nic nestalo. Nevěděla jsem, proč se Devon nikdy neoženil, ale měla jsem podezření, že trpěl stejnou fobií ze vztahů jako já. Během let jsem si všimla, jak střídá jednu ženu za druhou. Všechny byly nohaté, elegantní a měly tituly v oborech, které jsem sotva dokázala vyslovit.

Navíc s ním vydržely stejně dlouho jako avokádo na krámě.

Devon se se mnou už nikdy nepokusil dát dohromady, ale stále mě choval v jakési ironické přízni, zhruba stejně, jako máte třeba rádi přikrývku z dětství, ke které jste se tulili, ale rozhodně byste to nikdy nikomu nepřiznali.

A proto jsem se aktuálně cítila neustále nežádoucí.

„Co tě tak popudilo?“ zeptal se a zajel si prsty do hustých vlasů. Měly barvu zlatavé pšenice.

Rychle jsem si otřela oči. „Běž pryč, Whitehalle.“

„Milé děvče, tvoje šance vykázat Angličana o pátečním odpoledni z baru je dosti mizivá. Máš nějaké přání, které bych splnit mohl?“ Z té jeho nenucené benevolence se mi dělalo špatně. Nikdo neměl právo být *tak* dokonalý.

„Umřít v pekle?“ Přitiskla jsem čelo k chladivému baru.

Nemyslela jsem to tak. Devon mi vždycky poskytl fajn konverzaci, komplimenty a orgasmy. Jenže jsem byla fakt dost na dně.

Posadil se na stoličku vedle mě a mrknul na zápěstí, aby se podíval na rolexky. Věděla jsem, že mi neodpoví. Někdy se ke mně choval jako k osmiletému dítěti.

Dorazily naše drinky. Přisunul mi Toma Collinse a tiše podal barmanovi zpátky mou sklenici od char-donnay.

„Tady máš. Z tohohle se ti udělá líp. A pak zase mnohem hůř. Jelikož tu ale nebudu, abych se s těmi následky potýkal...“ Bezstarostně pokrčil rameny.

Napila jsem se a zavrtěla hlavou.

„Nejsem zrovna teď nejlepší společnost. Víc by sis užil hovor s tím barmanem nebo jedním z turistů.“

„Drahoušku, jsi sotva civilizovaná a stejně jsi lepší společnost než kdokoli jiný v téhle čtvrti.“ Lehce mi stiskl ruku.

„Proč jsi ke mně tak milý?“ zeptala jsem se.

„Proč ne?“ Opět zněl naprosto klidně.

„V minulosti jsem se k tobě chovala příšerně.“

Pomyslela jsem na noc, kdy jsem ho vyhodila ze svého bytu, protože jsem zpanikařila, že by v mém srdci mohl najít nějakou prasklinu a dostat se tam. Fakt, že tady seděl tak pragmatický a nezúčastněný, jen dokazoval, že by mi ten srdcebol vážně způsobil.

„Já si ale naši radostnou, byť krátkou minulost vybavuji jinak.“ Napil se svého drinku.

„Vykopla jsem tě.“

„Už jsem to schytl hůř.“ Mávl lhostejně zápěstím. Měl hezké ruce. *Všechno* na něm bylo hezké. „Není třeba si to brát osobně.“

„A co si bereš osobně?“

„Moc věcí v životě ne, abych byl upřímný.“ Zamračil se a skutečně se nad tím zamyslel. „Asi korporátní daně? V podstatě jde o dvojí zdanění, což musíš přiznat, že je naprosto nehorázný koncept.“

Pomaličku jsem na něj zamžourala a napadlo mě, jestli jsem nezačínala vidět náznak nedokonalosti na muži, k němuž všichni vzhlížejí. Měla jsem takový pocit, že pod vrstvami dobrých způsobů a dokonalého zjevu se skrýval skutečně podivný chlap.

„Záleží ti na daních, ale ne na tom, že jsem tě ponížila?“ naléhala jsem dál.

„Emmabelle, lásko.“ Z jeho úsměvu by tál i led. „Ponížení je pocit a člověk by se mu musel poddat, aby ho zažil. Nikdy jsi mě neponížila. Byl jsem zklamaný, že naše aférka skončila poněkud rychleji, než bych chtěl? To jistě. Ale měla jsi právo to kdykoli ukončit. A teď mi pověz, co se stalo,“ chlácholil mě.

Jeho přízvuk měl zřejmě přímou linku mezi moje nohy. Zněl, jako kdyby Benedict Cumberbatch četl erotickou audioknihu.

„Ne.“

Poklidně mě sledoval a vyčkával. Štvalo mě to. Byl děsně sebevědomý. Mluvil tak málo, a přitom toho slovy, jež použil, sdělil tolik.

„Co chceš? Vždyť se v podstatě neznáme.“ Měla jsem zcela věcný tón.

„Tak to odmítám.“ Položil si na jazyk lístek máty ze svojí sklenice. Zmizel mu v ústech. „Znám tě líp než bibli. Každý centimetr a křivku tvého těla.“

„Chlap jako ty mi tady bude povídat o bibli?“

„Mám ji rád. Je to dobré čtení, co říkáš? Ty pasáže o Sodomě a Gomoře jsou dost akční.“

„Preferuju fikci.“

„To většina lidí. Ve fikci lidi dostávají, co si zaslouží.“ Potlačil úsměv. „Kromě toho mnozí tvrdí, že bible je fikce.“

„Myslíš si, že v reálném životě lidi dostanou, co si zaslouží?“ zeptala jsem se zkormouceně a myslela na diagnózu doktora Bjorna.

Devon se škrábal prstem po bradě a mračil se. „Vždycky ne.“

Připadal mi tak zkušený a mnohem starší než na svých jedenačtyřicet. Obvykle jsem si vybírala typy, které byly naprostým opakem. Mladí, nestálí a bezstarostní. Muži, o nichž jsem věděla, že se nebudou chtít vázat a ani to nebudou očekávat ode mě.

Na jedno použití.

Devon měl vrozenou autoritu muže, který má vždycky navrch, prostě šlechtická esence morálky.

„Proč jsem do toho s tebou kdy šla?“ vyhrkla jsem a věděla, že se chovám jako fracek a vybíjím si na něm vztek, a přitom jsem to stejně dělala.

Devon jezdil prstem po okraji své sklenky. „Protože jsem hezký, bohatý, božský v posteli a nikdy bych ti nenavlékl prsten. Přesně to, po čem jdeš.“

S ohledem na to, jak se naše cesty rozdělily, mě nepřekvapilo, že Devon přišel na moje potíže se závazky.

„A taky arogantní, mnohem starší a podivínský přítel rodiny.“ Udělala jsem prsty kříž, abych ho od sebe držela dál, jako by byl upír.

Devon Whitehall byl nejlepší kamarád mého švagra Cilliana a taky jeho právník. Vídala jsem se s ním na různých rodinných akcích aspoň třikrát do roka. Někdy víckrát.

„Nejsem žádný psycholog, ale tohle čiší potížemi s tatínkem na míle daleko...“ Vzal si mezi plné rty